JEJSONJEJ

UČIŇME ČLOVEKA

NA SVOJ OBRAZ

Učiňme človeka na svoj obraz

Jejsonjej

© Jejsonjej, 2026

v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková korektúra: Tomáš Čačko

Obálka: Miroslav Kulich

ISBN (epub): 978-80-570-7775-6

ISBN (mobi): 978-80-570-7776-3

ISBN (pdf): 978-80-570-7774-9

I

Záchrana, alebo**?**

– Rudo, zapni konečne ten skurvený motor! – zreval som na plné hrdlo.

– Čo myslíš, že sa napchávam teplým borščom? – Práve som dokončil diagnostiku záložného systému, a nič.

Rudo Koroľov (prezývaný Rus) – tridsaťročný, priemerne stavaný chlap s kozou briadkou a krátkymi čiernymi vlasmi. Pracuje pre svetové konzorcium Space Technology Institute (STI) ako expert na pohony rakiet a vesmírnych plavidiel, obzvlášť hrdý na svoj rodokmeň, v ktorom sa nachádza slávny sovietsky inžinier Sergej Koroľov, ktorý poslal na obežnú dráhu Zeme prvú umelú družicu.

– No tak makaj, inak sme v poriadnych sračkách a to bude len začiatok, – zúfalo kričal systémový programátor a elektrotechnik Hardy.

John Hardy – strapatý, vysoký, až povážlivo chudý, iba dvadsaťpäťročný, z môjho pohľadu večne domykaný chalan. V podstate typický počítačový maniak.

– Nedokážem s tým pohnúť a začínam byť nervózny, – fučal Rudo, obhrýzajúc si necht na palci, čo naznačovalo, že je naozaj v koncoch.

Vnútri lode bolo ticho. Nezaujatý pozorovateľ by si myslel, že všetko je v absolútnom poriadku, lenže my sme vedeli, že to neveští nič dobré. Žiadny šum prístrojov, žiadny prenikavý výstražný tón. Cítili sme, že naberáme neskutočnú rýchlosť, ale to bolo aj naplánované. Obletieť Urán, využiť jeho gravitáciu na zrýchlenie a následne zapnúť prototyp nového motora. Ten nás mal odstreliť k Plutu a po jeho dvojitom oblete sme mali pristáť na Neptúnovom mesiaci Tritone, kde sme mali vyložiť zásoby pre výskumno-pracovnú základňu Gigant 5. Odrazu nič nefungovalo a nevedeli sme prečo. Energia, ktorá nám ostala, sa automaticky presunula na zabezpečenie podpory života. Gravitácia nás neúprosne vypľula do neznámej mrazivej temnoty.

No, aby som sa konečne predstavil aj ja. Volám sa Greg Bennet. Neobľúbená prezývka – Dement, teda podľa toho, kto ju práve použije, lebo vraj zvyknem sem-tam niečo zabudnúť, no najviac som ju používal ja. Moja tridsaťdvaročná klasická ľudská postava obdarená tmavými vlasmi neoplýva žiadnymi mimoriadnymi kladmi ani zápormi. Moje odborné zameranie nie je sústredené na jednu oblasť, ale ako sa u nás na Zemi vraví, z „každého rožka veľa“. A potom vraj na nič nezabudni.

Je rok 2174 a len pár rokov dozadu som sa stal jedným z veliacich dôstojníkov zemskej vesmírnej korporácie Space Future of Earth, aktuálne veliteľ na vesmírnej lodi James Cook. Je to malá loď, určená hlavne na prieskumné lety nanajvýš do pol svetelného roku. Niežeby nebola schopná doletieť aj ďalej, no jej prepravné kapacity a veľkosť posádky bola značne obmedzená. Ideálne pre štrnásť, minimálne pre tri osoby, podľa toho, aké misie sa plnili. Aj

táto bola z tých nenáročných, preto sme boli iba traja. No mala jedno výnimočne dôležité zadanie – prvú reálnu skúšku najnovšieho zázraku techniky od konzorcia SPI. Motory Hyperion I mali byť prevratným počinom ľudského umu a dostupnej techniky. V podstate pracoval ako ostatné moderné vesmírne motory na princípe odoberania vodíka z kozmického priestoru, no vedci pred dvoma rokmi náhodou, umelo vytvorili látku QS. Pri jej správnom použití dochádzalo k enormnému stlačeniu studenej jadrovej fúzie. Tá mohla postupne, podľa potreby, vygradovať ťah motorov až k tridsiatim piatim percentám rýchlosti svetla, čo znamenalo niečo nepredstaviteľné. Najvyššia rýchlosť vesmírnych lodí, ktorú sme doteraz boli schopní dosahovať, bola zhruba tristotisíc kilometrov za pozemskú hodinu, preto predpokladaná rýchlosť okolo stopäťtisíc kilometrov za sekundu bola ako z ríše fantázie. Navyše, malo ísť o nevyčerpateľný zdroj energie, čím by bola cesta do budúcnosti ľudstvu doširoka otvorená.

Ako som spomenul, loď bola z tých menších a bola postavená z novovyvinutého kovu galaxium X. Pomenovali ho tak pre jeho extrémne vlastnosti. Bol neobyčajne tvarovateľný, zároveň odolný a neskutočne ľahký, a čo bolo jeho najväčšou prednosťou, nevyžadoval si špeciálne postupy a náradie pri núdzových opravách a dal sa vyrobiť kdekoľvek.

Prednú časť lode zaberala veliteľská časť s panoramaticky presklenou plochou z nových nanoexobiokarbonátov odolných voči vysokým teplotám, tlakom a stretom s malým vesmírnym materiálom a zabezpečila dokonalý vizuálny rozhľad do priestoru podporený množstvom senzorov a kamier, ktoré boli umiestnené po celej lodi, vďaka ktorým bola plne ovládateľná aj v prípade prekrytia ochrannými prvkami.

Vnútrajšok tvorilo vcelku strohé zariadenie. Tri plnoautomatické pohodlné stoličky pre riadiacu posádku s intuitívnym ovládaním hlasom alebo prostredníctvom menšieho interaktívneho panela. Po stranách boli ďalšie, no už obyčajné stoličky pre ďalších šiestich členov posádky, pred ktorými sa nachádzali dva veľké panely. Jeden na ovládanie strojovne a druhý pre riadiace programy lode.

Každá loď mala ešte tretí panel nazývaný Cerebrum, čiže mozog. Bol ako v bavlnke, chránený pancierovými dverami pre prípad, že by sa niečo stalo s tými dvoma. Medzi posádkami sa však udomácnil ľudovejší názov – Šedý. Na veliteľskú miestnosť sa napájala malá bezpečnostná chodba, ktorá sa dala v prípade potreby uzavrieť a oddeliť veliacu časť od zostatku lode. O pár krokov ďalej sa po obidvoch stranách nachádzali jednotky ubikačného sektora, ktoré poskytovali vcelku komfortné ubytovanie. Každá bunka bola pre dve osoby, s toaletou, sprchou a vlastným multimediálnym panelom. Ideálne, ak ste počas voľna chceli mať pokoj. Výnimku mali iba veliteľ lode a jeho zástupca. Tí mali bunky iba pre seba, no výbavou sa odlišovali iba priamym kontaktom na Zem. Vedľa izieb sa nachádzala malá, ale perfektne vybavená ambulancia, v ktorej mohol lekár vykonať aj pomerne zložité zákroky vrátane operácií. Potom nasledovala tzv. spoločenská miestnosť rozdelená na dve časti. Kultúrnu, kde sa dali sledovať rôzne programy vysielané zo Zeme alebo iných vesmírnych základní, prípadne si zahrať nejaké hry a podobne, v druhej sa dalo zašportovať, prípadne si vybiť nahromadenú energiu či zlosť.

Nechýbala ani plne automatizovaná jedáleň, ktorá však zaostávala za malou, zato výnimočnou kuchynkou, v ktorej, keď sme na to mali veľmi dobrý dôvod a čas, napríklad narodky, Silvester, Nový rok a podobne, sme dokázali pripraviť špeci žrádielko.

Spomeniem ešte dve zaujímavé miestnosti. Prvá, neveľká, si vyslúžila prívlastok balzamovačka duše. V nej, nerušení ostatnými členmi posádky, ste si mohli spustiť program, aký ste len chceli. Či už scenérie prírody alebo spomienky na svojich blízkych, no aj nejaké tie erotické prasačinky. Cela, alebo ľudovo basa, bola tá druhá. Našťastie sa nevyužívala často.

Stredom takmer celej lode sa tiahol tunel, v ktorom boli umiestnené všetky potrebné zariadenia. Blízko ubytovacích jednotiek sa nachádzala malá zbrojnica. Neboli tam však žiadne futuristické zbrane typu laser, ultrazvuk a tak. Časom sa prišlo sa na to, že najúčinnejšie sú klasické strelné a chladné zbrane. Okrem toho tam boli boxy, ktoré obsahovali všetko potrebné na pätnásť dní prežitia pre každého člena posádky.

Dolnú časť, okrem predku a priestoru po bokoch celej lode, kde boli umiestnené zbraňové systémy (extra kadenčné veľkokalibrové guľomety, menšie delá a raketové systémy), zaberalo skladisko. Na koncoch oboch podlaží sa uprostred nachádzali veľké komory slúžiace na výstup do voľného vesmíru a záchranné moduly. Vyše dvadsať metrov dlhé vysunuté bočné haly zaberali motory a strojovne so servisným zariadením.

Zatlačilo nás do sedadiel a uvedomili sme si, že prudko zrýchľujeme.

– Čo sa stalo? – opýtal sa John.

– Netuším. Žeby sa svojvoľne aktivoval Hyperion? Signalizácia a ovládače sú však neaktívne, – bezradne som krútil hlavou.

– Ale zrýchlenie tomu zodpovedá, – Rudo nezavrhol takú možnosť. – Už len aby nabehli ovládacie systémy a bude to OK.

Ani to nedopovedal a panely sa rozblikali príjemnou modrastou farbou.

– Si buď prorok, alebo kúzelník. Vlastne je to jedno, – utrúsil John a okamžite začal zadávať potrebné príkazy.

– Priorita je dostať sa na Triton. Prikázal som Johnovi reštartovať systém. – Tam bude čas zistiť, čo s tým je.

– Greg, – ozval sa Rudo, rýchlo si šúchajúc bradu, čo u neho znamenalo, že problém je viac ako závažný. – Po patáliách, ktoré sme mali doteraz, navrhujem deaktivovať Hyperion a prejsť na štandard.

– Ty si odborník, hlavne nech to pôjde.

Rudo ďobal do klávesnice, aby čo najrýchlejšie aktualizoval pokyny pre riadiacu motorovú jednotku.

Motory nereagujú a zrýchlili sme o ďalšie štyri percentá. – Kurva, vôbec sa mi to nepozdáva, – zahrešil. Ešte skúsim reštart po mojom, – s hlasným povzdychom poznamenal a zo zadnej strany povyťahoval nejaké súčiastky. Panel okamžite stmavol. Keď uznal, že by to malo stačiť, s obavou priložil prst na ovládací panel. Tvár mu rozjasnil obrovský úsmev. Tušil som, že to zaberie, aspoň na chvíľku. Rýchlo vypol Hyperion a aktivoval spoľahlivý starý systém na spomalenie a nastavil spätný chod. Loďou prešlo citeľné chvenie a príšerný škrípajúci zvuk a potom prišlo to príšerné ticho.

– Okrem odstavenia a brzdenia som nič iné neurobil. – Rudo zdvihol obe ruky.

– Ani ja, – povedal John.

– Paráda, zase všetko zdochlo, – uprene som hľadel pred seba.

– Teraz už máme naozaj veľký problém, – po dlhšej chvíli sa ozval John. – Ak nespustíme aspoň jeden generátor, kyslík vydrží dva, možno tri týždne. Nejaký sa však ešte nájde vo

fľašiach, no horšie je, že o štyri-päť dní sa premeníme na cencúle. A to som optimista. Bolo by treba skontrolovať záložné zdroje. Mali byť nabité na plnú kapacitu, no v tomto marazme to nemôžem zaručiť. Pôjdem s Rudom do strojovne a premeriam to na mieste a pokúsime sa zistiť, čo za poruchu by to mohlo byť a čo s ňou vieme spraviť.

– OK, ja sa zatiaľ pohrám so Šedým, možno na niečo prídem.

Systematicky, krok za krokom, tak ako nás to učili, som sa snažil nájsť príčinu, no na nič som neprišiel. Až na jednu malú anomáliu, ktorú som však nevedel rozanalyzovať. Tak som si zašiel po jednu silnú kávu a posadil som sa do svojho veliteľského kresla. Približne po troch hodinách sa vrátili aj tí dvaja.

– Tak čo?

– No, – Rudo sa poškrabkal za pravým uchom, – poviem to pozemsky stručne. Je to na hovno. Všetky elektronické zariadenia sú na šrot. Vyzerajú, akoby ich niečo, alebo niekto, spálilo a náhradu nemáme. Možno niektoré by som dokázal dať do stavu núdze, ale či by dokázali sfunkčniť riadenie, to asi nie. Pozitívne je, že hlavné motory stihli zareagovať na môj posledný pokyn a znížili rýchlosť lode. Ideme len o kúsok rýchlejšie a som si istý, že by som ju dokázal ešte mierne pribrzdiť, no to by som urobil až v nevyhnutnom prípade. Je to posledný príkaz, ktorý toto plavidlo asi prijme.

– Tiež nemám dobré správy, – pokračoval John. – Batérie samy osebe sú v poriadku, no prevodníky, ktoré ich majú nabíjať, sú poškodené.

– Ako by zhoreli? – pozrel som na neho.

– Presne, – pokýval hlavou na znak súhlasu. – Vlastne ich tým ochránili. Takže stručne z môjho pohľadu: Ak sa podarí zabezpečiť dobíjanie aspoň dvoch záložných staníc, nezamrzneme. Teda nie tak rýchlo. Čisto teoreticky sa o nejaký ten deň predĺži náš exitus.

– Tvrdíte, že hlavnou príčinou sú akoby spálené elektronické zariadenia. Teraz to dáva zmysel, – povedal som. – Tiež som našiel odchýlku a možnú príčinu som popieral až doteraz. Musel nás zasiahnuť elektromagnetický impulz.

– Nepravdepodobné, no nie nemožné, – súhlasil John. – Možno niekde explodovala hviezda alebo nás zasiahla silná vesmírna erupcia.

– Je to jedno, už to nezmeníme, – pokračoval som po malej odmlke. – Našťastie, nie všetky prístroje sú totálne zničené, takže nás to asi len lizlo. Treba vyhodnotiť možnosti, ktoré máme a relatívne ich vieme ovplyvniť. Ako povedal John, najprv musíme za každú cenu sfunkčniť minimálne dva záložné zdroje. Po druhé, potrebujeme zistiť našu aktuálnu polohu a kam asi letíme. V každom prípade treba urobiť prípravy na opustenie lode. Skontrolovali ste aj záchranné moduly?

– Hej, ale nevyzerá to vôbec ružovo.

– Rudo, – zahľadel som sa cez okno do čiernej tmy, – ty pracuj na spojazdnení modulu. Jeden musí letieť, za každú cenu. S Johnom skúsime zistiť našu polohu.

Pol pozemského dňa sme sa pokúšali obnoviť ovládací panel, no bez úspechu.

– Počuj, Greg, ak sa nemýlim, Šedý má niečo ako vlastný ochranný plášť. Čiže teoreticky by nemusel byť poškodený. Možno len nemá prívod šťavy. Niečo skúsim, – poznamenal John. Vybral osobný komunikátor, rozobral ho a jeho malú batériu pomocou drôtikov a spojok pripojil na zdrojovú dosku Cerebra. – Skús ho zapnúť.

Stlačil som tlačidlo, obrazovka blikla, ale ďalej sa nič nedialo.

– Nič, – povedal som.

– Nie celkom, – podotkol John. – Potrebujem viac energie. Idem ešte raz prekutať sklad.

Asi o dve hodiny došiel naspäť nesúc v ruke malý kovový kufrík.

– Bol zastrčený v skrini. Nevedno, kto ho tam nechal, no je v ňom batéria a má asi tretinu šťavy. Nejakým zázrakom prežila éempéčko. Trochu sa v nej povŕtam a možno nám dá pár hodín.

Nastala chvíľa pravdy. Cerebrus tlmene zachrčal a následne nás privítal krásnou ženskou tvárou s príjemným hlasom: – Vitaj, človek. Pozri sa mi do očí a zadaj osobný kód.

– Som Greg Bennet, veliteľ vesmírnej lode James Cook. Osobné číslo 002017. – Následne som vyťukal pridelený osobný kód. Cerebrus okamžite spustil program.

– John, je tu problém, – povedal som skleslo. – Dajú sa pozrieť iba úseky, keď ako-tak fungovali systémy.

Zadal som kód pre núdzové spojenie s motorovými mapami, ale bez funkčných senzorov na opačných stranách, pokyny nemalo čo prijať a spracovať. Nezistili sme, ani kde sme, no bolo isté, že neletíme ani na Urán, ani na Pluto, ba ani na Triton.

– Niečo mi napadlo, – ozval sa John. – Vtedy keď sa na chvíľu zapli prístroje, neviem prečo, možno vďaka sile zvyku alebo dobrému výcviku, pripojil som na hlavný panel môj komunikátor. Nebude to zázrak, no možno to pomôže.

– Tak ho zakvač a hneď to zistíme, – povedal som.

Dáta sa v mihu oka preniesli do Cerebra. Potvrdila sa naša domnienka, že James Cook sa druhým náhodným zapnutím motorov vychýlil zo Slnečnej sústavy, a tiež sa zvýšila aj pravdepodobnosť hypotézy o poškodení systémov výbojom EMP.

– Takže, – uvažoval som nahlas, – Isté je, že Slnečnú sústavu opúšťame. No kým sa tak stane, urobíme všetko, čo je v našich silách, aby sme sa akokoľvek do nej nevrátili. Dobre, Rudo stále maká na motoroch a my skúsime navigáciu. – Obrátil som sa na Johna. – Náhradné senzory máme, ale na ich výmenu musíme ísť von, čo pri tejto rýchlosti pôjde celkom seriózne o držku. Povedal by som, že sa chystáme na niečo nereálne.

– Možno, – zamyslel sa John. – Je to trochu pochabý nápad, no môže to vyjsť. Skúsim namontovať senzory do predných kanónov a namiesto prijímača cez antény ich prepojím priamo na Šedého. Ak to bude fungovať, mohli by sme niečo podobné skúsiť aj s motormi. Pre istotu sa však poradím s Rudom.

– Som za každú možnosť, len nás to nesmie ešte viac ohroziť, – súhlasil som.

Kým John s Rudom pracovali, do záznamníka som podrobne zapisoval priebeh letu, ako aj domnienky, čo nás mohlo atakovať, a kroky, ktoré robíme, aby sme si zachránili kožu a loď. Neviem, ako dlho som zaznamenával udalosti, no moje zápisky prerušil Johnov hlas v reproduktore komunikátora.

– Trvalo to trochu dlhšie, ako som predpokladal, ale mohlo… vlastne malo by to fungovať. Greg, zapni navigáciu.

Stlačil som príslušnú klávesu a bolo to tam. Videl som body a grafy vesmíru, kadiaľ prelietame. – Nabehlo to. Ste machri! – chválil som ich.

– OK, zatiaľ nič nerob, hneď som na mostíku, – zachrapšťal Johnov radostný hlas.

– Zadal všetky dostupné údaje a odtiahol sa od Šedého.

– Tak sa na to pozrime, – zastal som si vedľa neho.

Po malom zaváhaní, Šedý vychrlil na obrazovku zmes čísiel a grafov, ktoré po následnom vyhodnotení prepol do priestorovej mapy, na ktorej sa objavil malý jasný bod. Všetko, čo sme videli, nám bolo neznáme.

Naše šance dostali novú, no nie lichotivú perspektívu. Najpálčivejším problémom v tomto momente bolo obnoviť systémy nutné pre život. Tiež sme museli prísť na to, ako aspoň chabo ovládať loď, lebo motorovú sekciu sa zatiaľ nepodarilo obnoviť.

Dva dni sme sa trápili so spustením záložných zdrojov. Vyskúšali sme hádam tisíc spôsobov a výsledok bol stále na bode mrazu. A to doslova. Prenikajúca zima bola citeľnejšia každou ďalšou hodinou. Dokonca na niektorých miestach sa už objavovala aj jemná námraza. Zatiaľ sme si našťastie vedeli pomôcť vrstvami teplého oblečenia a naša nezlomnosť bola odmenená. V to popoludnie sa podarilo ako-tak obnoviť tri záložné stanice. Dve sme presunuli do motorovej časti. Pri troche šťastia mohol pohon do istej miery fungovať, vďaka čomu sme mohli s loďou vykonať potrebné manévre. Bola to zdĺhavá práca, no nakoniec to vyšlo. Cook mierne zrýchlil, no ovládanie bolo viac ako zúfalé a na skorý návrat do Slnečnej sústavy nebolo ani pomyslenia. Tretia záložná stanica primárne zabezpečovala hlavné životné funkcie. Všetka činnosť, ktorá sa dala, sa presunula na veliteľský mostík. Tu sme spali, jedli, krátili si chvíle a čakali na… Na čo sme vlastne čakali? Na záchranu, na smrť? Vlastne to bolo jedno. Čo príde skôr, to vyhrá.

Boj sme však nevzdávali. Naopak, vďaka Rudovej neoblomnosti sme oživili jeden záchranný modul, takže bol schopný letu, alebo skôr výletu. Možno to bude iba jednosmerná cesta, ale stále lepšie niečo ako nič. Napriek veľkým problém som podľa krízových predpisov nariadil doň doplniť zásoby. Kalkulovali sme s tým, že s pristávaním bude problém, preto sme namontovali tri sady pristávacích padákov určených na brzdenie sond. Pribudlo šesť fliaš s kyslíkom, doplnil sa proviant, lieky, zbrane s muníciou a nejaké náradie.

Okrem kokpitu, z ktorého sme už takmer ani nevychádzali, bol ostatok lode v kritickom stave. Len sme zízali na prístroje a na širošíru čierňavu za oknami poprepletanú svetlými bodmi. Niektoré boli ledva viditeľné, iné chaoticky blikali, len jedna bola nehybná a výnimočne jasná.

Život v malej kabíne sa zlial do jednotvárnosti a vzduchom sa intenzívne vznášala nervózne pesimistická nálada. Neviem, kedy sa to spustilo, no odrazu sme po sebe vrčali ako hladné psy. Začala sa prejavovať ponorková choroba. Ako veliteľ, aby som zahnal chmáry, som sa snažil stále niečo vymýšľať, no v malom nemeniacom sa priestore to bolo čoraz ťažšie.

Bolo to v šiesty deň letargie, o šestnástej hodine a dvadsiatej minúte zemského času, keď Šedý zakvílil vysokým prerušovaným tónom a pretrhol strašné, nepríjemné ticho. Ako na povel sme sa vrhli k monitoru. Vedeli sme, čo ten zvuk znamená. V našej blízkosti sa objavilo neznáme teleso, ktoré sa o pár sekúnd zobrazilo aj na displeji. Bola to malá fialkastá guľa vzdialená viac ako milión kilometrov.

– Ktovie, čo je zač, – poznamenal John, pozorne si ju prezerajúc.

– Určite sa to dozvieme. Letíme priamo k nej. Možno by sa dala využiť na cestu domov, – uvažoval som nahlas.

Náš provizórny senzor na takú veľkú vzdialenosť nedokázal podrobnejšie rozložiť spektrum objektu. Tušili sme, že by to mohla byť planéta, no mohol to byť iba vesmírny tulák, voľne sa potulujúci šuter z kameňa alebo zo železa a ľadu. V každom prípade nám to zdvihlo náladu.

Ako mávnutím čarovného prútika letargiu vystriedal príval adrenalínu. Všetci sme boli nalepení na Šedom, akoby bol mamou, ktorá volá deti k obedu.

– Počuj, Greg, – ozval sa John. – Ako veliaci dôstojník by si mohol málinko porušiť obmedzenia a obetovať trochu energie. Teda aspoň ja by som si dal hoci aj malú kávičku s nejakou mini maškrtou. Trochu zohriať a presladiť si bruška nie je až taký zlý nápad. A určite nás to aj pozitívne naladí.

– Súhlasím a zamietam akýkoľvek odpor, – na znak súhlasu zdvihol Rudo pravačku.

– Fajn, keď si myslíte, že na občerstvenie je vhodný čas a zvládne to iba veliteľ, tak rozkaz ihneď a bezodkladne vykonám.

Obliekol som si termooblek, nasadil dýchací prístroj, aby sa nemuselo zapínať okysličenie kuchynských skladov, zo špajzy som vybral vrecko s kávou, sladkosti, ktoré sa dali zjesť aj bez tepelnej úpravy, a zapol som kávovar. Onedlho sa veliteľským mostíkom tíško kĺzala prenikavo omamná vôňa čerstvo pripravenej kávy.

– Balzam na dušu, – vdychujúc kávovú vôňu poznamenal Rudo.

– Ak to náhodou nevyjde, navrhujem, aby sme toto začali praktizovať pravidelne. A nebol by som proti, keby to bolo aj viackrát za deň, – poznamenal John.

– Šéf, si rodený barista, – mľaskajúc ma pochválil Rudo.

Šedý stále spracovával prichádzajúce údaje. V dobrej nálade uplynuli ďalšie dva dni, keď hlasné pípnutie oznámilo, že máme nové dáta. Tie v podstate potvrdil to, čo sme tušili. Pred nami bola planéta.

Čím viac sme sa približovali, tým presnejšie informácie sme o nej dostávali. Jej zloženie už zachytil aj náš obmedzený spektrograf a následné analýzy do nás vliali ešte väčšiu nádej. Podľa nich mala byť planéta vhodná pre život, čo naznačovala aj prítomnosť len o kúsok redšej atmosféry než tá pozemská a vzdialenosť od hviezdy, ktorá sa spoza nej vynorila ako veľká, žeravá guľa. O tri hodiny spektrograf vypľul dáta aj o nej. Vodík a hélium. Pomer týchto zložiek a teplota potvrdzovali, že je takmer podobná Slnku.

Planéta bola ako replika našej domoviny.

– Dokonca, ako pozerám, by na nej mohla byť aj voda, – usmieval sa John.

– Pomer kyslíka s ostatnými prvkami tomu nasvedčuje. Dokonca aj sklon a rotácia sú takmer ideálne, – Rudo krútil neveriacky hlavou.

– Nie som nábožensky založený, ale buď nás tam hore má niekto rád, alebo máme neskutočné šťastie. V každom prípade, ten šuter ovplyvní náš ďalší osud.

– Priblíženie do dvadsiatich šiestich hodín, – oznámil som najnovší údaj. – Potom máme približne dve hodiny, aby sme si ujasnili konečné stanovisko ako ďalej.

– No popravde veľmi na výber nemáme, – skonštatoval John.

– Preto treba ešte raz všetko skontrolovať. Rudo, najdôležitejšie budú motory, aby sme neprešvihli Božiu ponuku. Potom vás pozývam na poslednú večeru, – vydal som posledný príkaz.

Napriek nie stopercentne jasným údajom o blížiacej sa planéte som tentoraz obetoval trochu viac energie, nielen svojej, ale aj tej ozajstnej, a pripravil som hotové hody. Veď ktovie, kedy sa zas tak výdatne najeme a či vôbec? Dopriali sme si lahodnú krevetovú polievku a pečenú kačku s kyslou kapustou. Najväčší úspech však zožali palacinky s ovocím, čokoládou a

šľahačkou. Záverečnú bodku za „obžerstvom“ ukončil pohár lahodného archívneho vína a šálka silného pressa, pri ktorom sa rozprúdila živá debata o tom, čo sme zažili a čo nás čaká.

– Veliteľ,– prerušil mlčanie Rudo. – Ak by sa nám podarilo dostať sa na jej obežnú dráhu, mohli by sme skúsiť na nej Cooka zastabilizovať. Na to netreba veľa energie, no museli by sme použiť záložný zdroj zo záchranného modulu. Odhadujem, že by tam vydržal tri, možno až štyri roky. Prízvukujem *možno*.

– Modul bez energie nebude ovládateľný. Ako si to predstavuješ? – opýtal som sa.

– No, na zostup ju bezpodmienečne nepotrebujeme. Do modulu by sme, naopak, vzali jeden vybitý zdroj. Uvidíme, možno je tam civilizácia, ktorá nám pomôže. Možno sa nám ho podarí opraviť a možno…

– To by šlo, – pritakal John. – No neohrozíme tým náš prípadný návrat na materskú loď?

– Nie. Zdroj v podstate iba zabezpečuje základné životné podmienky. Na to som myslel. Namiesto neho namontujem dve kyslíkové fľaše z lodných zásob. Tie vieme obetovať, – dodal Rudo.

– Dobre. Ako zabezpečíme navigovanie pri pristávaní modulu? – opýtal som sa.

– Nechaj sa prekvapiť, – ozval sa Rudo. – Ten problém už mám v hlave skoro vyriešený. Dokonca, ak by sme sa na obežnú dráhu dostali za normálnych, štandardných podmienok, mohol by som vystúpiť do čiernej, opraviť zopár energopanelov a prepojiť ich na opravené záložné zdroje. Tak by sme mali energiu a nádej, že raz Cooka môžeme opraviť a odletieť späť na Zem. Prinajhoršom sa aj tak zrúti na planétu.

– Stále tvrdím, že v tebe drieme neobjavený technický génius, – usmial som sa.

Ubehlo trinásť hodín a my sme boli čoraz veselší a plnší optimizmu. Posledné údaje, na ktoré sme tak netrpezlivo čakali, iba potvrdili predošlé dáta spektrografu. Planéta vykazovala silné magnetické pole. Atmosféra bola už na prvý pohľad odlišná, no jej modro-ružový nádych bol pre nás aj tak prekrásny a hlavne plný nádejí. Mierne odlišná bola aj dĺžka dňa – dvadsaťšesť hodín a podľa náklonu osi sa dalo predpokladať aj striedanie ročných období. Planéta pred nami naozaj napĺňala všetky indície obývateľnosti.

– Dobre, – prerušil som dlhšie ticho. – O sedem hodín sa priblížime k prvému brzdnému bodu. Druhý nastane po ďalších troch a rozhodujúci hodinu pred vstupom na obežnú dráhu planéty. Teraz urobíme konečné nastavenia systému, aby sme ak nič mimoriadne do toho nezasiahne mohli loď opustiť. Špeciálne pre teba Rudo, motory musia šliapať na plných sto percent.

Prvé spomalenia boli úspešne za nami. Planéta bola čoraz väčšia a krajšia. V priestore pod nami sa v jemne ružovej farbe preháňali nenápadné chumáče. Museli to byť oblaky, cez ktoré bolo občas vidieť na povrchu striedajúce sa tmavé a modré plochy. Bola tam voda, čo potvrdil aj spektrograf. Zatiaľ všetko hovorilo v náš prospech.

Pri nábehu na obežnú dráhu sme objavili aj jej dvoch spolupútnikov. Chladné kusy balvanov bez vhodných podmienok na život. Niečo ako náš Mesiac.

Vyžadovalo si to niekoľko neľahkých korekcií, no podarilo sa. Cook bol konečne na požadovanej dráhe. Rudo, ako sľúbil, vystúpil do chladného vesmírneho priestoru a sfunkčnil zopár fotovoltických panelov, ktoré s Johnom následne prepojili na záložné zdroje.

Pár hodín trvalo, kým sa zdroje oživili natoľko, aby sme poslednýkrát mohli skontrolovať a potvrdiť pokyny pre Jamesa Cooka. Veď nás tu mal čakať, a ak to dobre dopadne, odviezť nás späť na Zem.

– Na šťastné pristátie, prežitie a návrat domov. – Zo skrinky som vytiahol tri poháre a štíhlu orosenú fľašu.

– Ó, pravé šampáňo, veliteľ, si samé prekvapenie.

– Myslím, že teraz je určite extra príležitosť. Mám ešte dve fľaše. Jednu zoberieme na planétu a poslednú necháme tu. Tú vypijeme, keď pôjdeme domov.

– Dobrý dôvod nevzdať to, – poznamenal John, obliznúc si pery.

Na šťastnú budúcnosť! – zaznelo unisono. Poháre vydali jemný cinkajúci zvuk.

II

Pristátie do neznáma

Hope – nádej. Nič prozaickejšie nám v tej chvíli nenapadlo. Navliekli sme sa do termických oblekov, aktivovali dýchacie prístroje a vybrali sa na osemdesiatmetrovú púť k záchrannému modulu.

Rudo s Johnom bez otáľania začali oživovať ovládacie panely. Zacítili sme, že motory modulu sa spustili. Rudo podľa plánu odpojil záložný zdroj a preniesol ho do motorovej časti materskej lode. Naspäť sa vrátil so širokým úsmevom, čo znamenalo, že jeho úmysel sa podaril.

– Ako reálne dokážeme ovládať modul? – opýtal som sa s obavami.

– No, – zaškeril sa Rudo, – v sklade som naďabil na zopár funkčných monočlánkov do lampášov. Tak som ich poprepájal a urobil malý akumulátor.

– Na zadanie pokynov a relatívne obmedzené ovládanie by to mohlo stačiť. Aj tak máme iba jednu šancu na pristátie, – pokojným hlasom dodal John.

– Tak poďme do neznáma. Štart! – zavelil som a John dal povel na odistenie modulu, ktorý potichu vykĺzol do novej budúcnosti.

Podpora životných funkcií mala vydržať zhruba sedem hodín. Minimálne štyri sme sa rozhodli obetovať obletom planéty, jej monitorovaniu a následnému vyhodnoteniu. Miesto pristátia muselo byť v našich podmienkach zvládnuteľné a hlavne bezpečné.

Z prvých dát o planéte sme vedeli, že má redšiu atmosféru. Okrem neočakávaných komplikácií bolo na mieste rátať s tvrdým pristátím. Spoliehali sme sa na pomoc brzdných padákov, ktoré Rudo dodatočne namontoval. Isté však bolo iba to, že nejako to skončí.

– Hlavné je, že tam dokážeme dýchať, aj keď zo začiatku budeme mať asi menšie problémy, – povedal som.

– Neboj sa, bude to OK, – oznámil Rudo, ako keby vedel, čo sa mi preháňa hlavou. – Takmer čistá mechanika, ručné ovládanie. To si beriem na starosť ja. Vy dvaja sa postarajte o zvyšok. A nepripúšťam žiadny negatívny postoj. Mám chuť na ďalší pohár šampanského a tú si nedám vziať nikomu.

Do pätnástich minút sme mali vytipované miesto pristátia. Ak sa nič nepokazí, plánovali sme pristáť v rovníkovom pásme niekde blízko vodnej plochy.

Modul pomaly klesal do atmosféry Hope, keď ním citeľne myklo a prudkým náklonom začal padať doľava. Nezadržateľne sme sa odkláňali od miesta pristátia.

– Kurva, to snáď nie je pravda, – zahrešil som nahlas, pevne sa držiac operadiel stoličky.

– Už na tom pracujem. Je to len kontakt. Už by to malo byť v poriadku, – chladným hlasom oznámil Rudo.

– Akurát že teraz nemáme kde pristáť. – John rýchlo prehľadával zobrazený úsek na monitore. – Možno budeme musieť na vode, – dodal.

– To nie je dobrý nápad. – Tiež som sa dal do hľadania.

– Niečo mám! – zvolal John. Súčasne s tým sa spustil výstražný systém.

– Musíme dole. Rýchlo, – sucho oznámil Rudo, priskočiac k Johnovi, aby pozrel na jeho objav. – Ostrov, no nemáme na výber.

Modulom triaslo čoraz viac, no ako zázrakom reagoval na pokyny. Teplota vnútri sa zvýšila. Na čelá nám vystúpili malé kvapôčky potu. Čím viac sme klesali, tým citeľnejšie sa modul otriasal, no bolo cítiť, že spomaľujeme.

O zhruba ďalšiu hodinu sme už boli vo výške tridsať kilometrov nad povrchom. Aj v tom zmätku to bol prekrásny pohľad. Vodná plocha bola obrovská a vzdialená pevnina sa javila pestrá. Zelená, žltá, hnedá – všetky farby ako u nás doma.

Nastala posledná fáza zostupu. Vo výške päť kilometrov sme prvýkrát aktivovali motorové brzdy a stabilizačné trysky. Nevedno, či to bolo tým, no modul bol od tej chvíle ako krotké zvieratko. Núdzové pristátie sa už však zvrátiť nedalo. Zafixovali sme polohu nad novo vytýčeným miestom pristátia. Začal voľný pád.

– Držte sa, príde náraz! – skríkol Rudo a zatiahol za sústavu lán visiacich nad pravým plecom.

Modulom šklblo tak prudko, až som mal strach, že odletím aj so sedačkou, ktorej som sa stále držal ako kliešť. Všetky voľné veci v module zúrivo nadskočili, aby následne mohli ešte zúrivejšie dopadnúť naspäť.

– Na tento detail sme nejako pozabudli, – so smiechom dodal John, zhŕňajúc zo seba rôzne veci.

Našťastie sa nikomu nič nestalo. Miesto pristátia sa rýchlo približovalo. Ostrov vyzeral byť pomerne malý. No čo už.

Naše kochanie sa opäť prerušil ostrý zvuk alarmu. Rudo druhý raz zapol brzdné motory. Vo výške desať metrov Rudo odpojil padáky a motory zarevali naposledy. Dosadli sme na povrch. Podľa inštruktáží sme ostali vnútri a dlho sme pozorovali okolie.

Všetko vyzeralo byť v poriadku, namerané dáta z materskej lode sa nezmenili. Bolo sa treba pripraviť na prvý prieskum. Plánovali sme prezrieť iba veľmi blízke okolie a získať prvotné informácie o novom prostredí.

III

Prvý dotyk

Dvere sa so sykotom otvorili. Ovanul nás príjemný teplý vetrík. Očiam sa predostrel nekonečný obzor, v ktorom sa lenivo prevaľovali fialovo-ružové chuchvalce oblakov a v diaľke svietila jasná hviezda.

– Dýcha sa mi celkom dobre, – Rudo zhodnotil prvý nádych.

– Aj mne. Dokonca cítim niečo ako vôňu mora, – povedal John. – Možno tá modrá plocha, ktorú sme videli, je more alebo oceán.

– To zistíme. Teraz máme dôležitejšie veci, – poznamenal som.

Prvý pohľad na okolie bol šokujúci. Sme na Zemi? Všetko nám to pripadalo známe. No bol to len prvý dojem. Pristáli sme na celkom veľkej ploche pokrytej nízkou, na dotyk hebkým porastom. Podobala sa na obyčajnú trávu, akurát jej farba bola viac svetlohnedá ako zelená, ktorá ju vo veľkých fľakoch narúšala. Vyzeralo to, akoby tam niekto rozprestrel obrovskú maskovaciu sieť. Len kde-tu vyčnievali vyššie rastliny. Tesne za zadnou časťou modulu sa do výšky dobrých päťdesiatich metrov týčila skalná stena. Kebyže sa dalo cestovať v čase, určite by sme sa ocitli v dávnom stredoveku. Jej vrcholce pripomínali zubaté cimburie na hradných múroch a tiahla sa ďaleko do obidvoch strán. Kde-tu sa v nej objavovali malé terasy, už na prvý pohľad ťažko dostupné. Celé úpätie zaberal neznámy porast.

– Výborná obranná pozícia. Aj tak si myslím, že by nebolo od veci modul trochu zamaskovať, – poznamenal John.

Úvaha bola na mieste. Modul mal prirodzený sivo-hnedastý povrch, tak stačilo zopár konárov z neďalekého lesa.

Aby sme sa na ceste nezaťažovali, výstroj pozostával z nevyhnutných základných potrieb na dva dni. Jediné, čím sme sa zásobili dostatočne, bola výzbroj. Ja s Rudom sme si zobrali automatické pušky vyvinuté na osobnú obranu a prieskumné akcie. Boli to malé, zato veľmi účinné, ľahké zbrane s veľkým dostrelom. Päťdesiat nábojov v zásobníku zo špeciálneho materiálu rydonium ponúkalo značnú palebnú silu. Projektil malého kalibru bol účinnejší ako v minulosti bežne používané, ťažké dvanásťmilimetrové strelivo, navyše s možnosťou vnútornej explózie. Na zbrani stačilo nastaviť, že chcete explozívnu strelu, prípadne čas oneskorenia, a senzor vykonal aktiváciu. Taký malý granátik.

John si zobral klasickú malokalibrovku určenú na drobné ciele. Bola presná, relatívne tichá a zasiahnutý cieľ nedevastovala.

Každý z posádky musel mať osobnú zbraň – pištoľ. Bola na rovnaké strelivo s rovnakými vlastnosťami ako automatická puška. S náhradnými zásobníkmi sme mali palebnú silu na menšiu vojnu. A v module boli ešte aj núdzové zásoby.

Masívny útočný nôž bol primárnou výbavou každého vesmírčana. Pre istotu som si však zobral aj mačetu. Vybavenie končilo komunikátorom a staromódnym mechanickým kompasom.

Vykročili sme pravou nohou a mohli sme povedať, alebo si to aspoň myslieť, že sme prví pozemšťania na prvej Zemi podobnej planéte, na ktorej je možný život.

– Kanál 2, no pokiaľ to bude možné, chcem stály očný kontakt. V prípade potreby komunikátor alebo píšťalka. Zablúdenie jedenkrát, ohrozenie dva razy, rýchlo za sebou. Výstrel iba v mimoriadne krajnej núdzi. Ak natrafíme na civilizáciu, nekontaktovať, – vydal som príkazy. Posádky kozmických lodí mali absolvovaný povinný kurz prežitia, ale pripomenúť základy nikdy nebolo na škodu.

– Začneme naľavo od modulu, – určil som smer. – Prejdeme do hĺbky maximálne tristo metrov a cikcakovito prejdeme oblúkom celý les. Mali by sme vyjsť niekde tamto, ukázal som rukou na druhú stranu. Všetko si podrobne všímajte a zaznamenávajte. Zozbierané údaje vyhodnotíme v bezpečí modulu. Hlavná priorita je nájdenie vodného zdroja. Bolo by fajn, ak by bol pitný bez ďalších úprav. Zatiaľ máme zásoby, no dlho nevydržia. To isté platí aj o možnej potrave. Ak natrafíme na zvieratá, nestrieľať, nechytať. Plodiny len nevyhnutné množstvo na analýzu. Hlavne všetko chytajte v ochranných rukaviciach. Ak sa nám niečo nebude zdať, poradíme sa medzi sebou, aby sme predišli následným komplikáciám a hádkam.

Ako prvé sa nám do cesty postavili okolo metra vysoké rozložité sýtožlté kríky. Na sebe mali fialovomodré bobule veľké asi ako slivky. Boli blízko základne, tak sme im teraz nevenovali pozornosť. Po pár metroch sme sa ocitli v miernom prítmí riedkeho zjavne lesného porastu. Rástli tu rôzne, prevažne listnaté stromy. John odhadoval, že môže mať pár stoviek pozemských rokov. Na to sme sa však vôbec nespoliehali.

Najviac nás upútali tie mohutné. Okrem toho, že boli poriadne poskrúcané, boli samá hrča. Akoby prešli zápasníckou arénou. John odrezal malú vetvičku, aby zistil tvrdosť a štruktúru dreva. Na prvý pohľad bolo tvrdé a vhodné na oheň. Okrem listnatých stromov sme našli aj niečo ako ihličnany. Boli dosť vysoké, rovné ako pravítko. Ich kmeň mal nádhernú oceľovomodrú farbu a dlhé ihličie na ňom svietilo prenikavou zeleňou. No viac ako ich zjav bolo zarážajúce, s akou pravidelnosťou tam rástli. Vôbec sem nezapadali, skôr sa zdalo, ako keby ich tu niekto umelo vysadil.

Odrazu sme sa vynorili na úzkej, ale dlhej čistinke. Odhadom mohla mať aj pol kilometra. Pravý okraj tvorila skalná stena. Určite tá, pri ktorej sme pristáli.

Zdalo sa mi, že skalný masív klesá, čo potvrdil aj pohľad cez ďalekohľad. Na samom konci sa na stenu znovu napájal les. Bolo už neskoro, keď sme sa dostali na druhý koniec. Odtiaľ nás od modulu delilo len niekoľko desiatok metrov a ešte sme chceli dôkladnejšie preskúmať našu čistinku.

Obzor sa čoraz rýchlejšie farbil do tmava. Pozrel som na hodinky, ktoré ukazovali hlboko po sedemnástej hodine pozemského času, čo evokovalo jeseň. Na miestne podmienky si budeme musieť navyknúť.

O pár minút sme už v module vyhodnocovali získané informácie. Až na hnedé larvy, veľké ako ukazovák, s divoko pôsobiacou hlavou, ktoré našiel Rudo v jednom práchnivejúcom strome, sme nenatrafili na žiadne živé tvory. Jednu zobral, že ju podrobí bližšej obhliadke. Neskôr sa ukázalo, že larvy tvorili neoddeliteľnú súčasť nášho potravinového reťazca.

– Nemôžem si pomôcť, ale ten pocit mám stále v hlave. Vtáky. Nejaké by tu mali aspoň škriekať. Čudné, – poznamenal John.

– Asi. Horšie je, že sme nenašli vodu, – sústredene som pozrel na fľašu v ruke. – A ešte niečo. Neviem, ako vy, no nepociťujem takú únavu, akú by som od vynaloženej námahy očakával.

– To bude tou atmosférou, – povedal John, loviac vo svojich prírodovedných informáciách.

– Nejako je chladno, – striasol sa Rudo, očami hľadajúc niečo, čím by sa prikryl.

S prichádzajúcou tmou začala do modulu prenikať zima a na oheň sme akosi pozabudli. Jednu noc však zvládneme.

Rudo s Johnom nahádzali na dlážku modulu všetky možné handry a zababušili sa až po uši do spacákov. Ja som sa usadil do stoličky, prehodil cez seba prikrývku a spacák. Mal som prvú hliadku. Pozerajúc von cez malé okno som sa snažil utriediť neprestajne sa vynárajúce myšlienky, prečo sa to všetko stalo. Do konca hliadky som na to neprišiel. Rudovi som dal strohú informáciu, že sa nič neudialo, a zaľahol som na ním vyhriate miesto.

– Spachtoši, vstávať a cvičiť. Je krásne ráno! – John nás jemnými kopancami vyháňal z vyhriatych pelechov.

– Koľko je hodín? – zahundral Rudo, pretierajúc si zlepené oči.

– Podľa hopeovského času, ktorý sme si po dohode nastavili, je skoro pol ôsmej. Pre informáciu, svitať začalo o štvrť na šesť, – s úsmevom oznámil John.

Ponaťahovali sme si stuhnuté končatiny a vyšli von. Odhad, že by mohla byť jeseň, bol primeraný, akurát slnko bolo o niečo vyššie a aj viac hrialo ako na Zemi. Až po dlhšom čase sme zistili, že sa tu striedajú iba dve ročné obdobia, podobne ako v okolí rovníka na Zemi.

– Predpokladám, že sa tu pár dní zdržíme. – Obzrel som sa okolo. – Tak sa na to pripravme. Po včerajšej skúsenosti potrebujeme drevo aspoň na štyri dni. Nebolo by od veci pouvažovať nad nejakou ohradou okolo modulu a…

– Mám nápad, – prerušil ma Rudo. – Keby sme od modulu ku skale urobili pevnú konštrukciu, prekryli bočné strany aj vrch, získali by sme ďalší priestor, ktorý by poskytoval ochranu aj príjemný chládok. Ohnisko urobíme tak, aby odrážalo teplo smerom dovnútra, čím sa bude dať obývať aj vonkajšia časť. Predpokladám, že teplo sa dostane aj do modulu, čo tiež pomôže.

– Nezaprieš svoje záľuby. No je to dobrý nápad. – Na súhlas som ho jemne štuchol do pleca. Nasekali sme hodne pevných rovných konárov a dotiahli ich k modulu. Rudo s Johnom sa hneď pustili do výstavby. Ja som išiel zháňať drevo na oheň. Neďaleko od tábora som našiel tri vyschnuté stromy. Trvalo to, kým som ich malou sekerkou sťal a nasekal na menšie kusy, aby som ich mohol ľahšie doniesť do tábora. Pri spracovávaní druhého stromu som zbadal, že vedľa odťatého kmeňa sa pohlo lístie, spod ktorého vybehlo malé zviera a nieslo niečo v papuli. Na prvý pohľad sa ponášalo na odrastenejšieho potkana.

Prekutal som okolie, no našiel som iba také isté larvy, ako predtým Rudo. V zápale práce som na príhodu úplne zabudol. Konečne som uznal, že dreva bude dosť aj na päť dní a nemusíme ním ani šetriť.

Rudovi s Johnom išla stavba od ruky. Základnú kostru tvorili pevné hrubé konáre doplnené tenšími. Tie boli navzájom poprepletané tenkými vetvami a vnútri vystužené priečnymi vzperami z ďalších konárov, takže ako celok tvorili pevnú, hustú a pre väčšie tvory nepreniknuteľnú stenu. Všetko ešte poprepletali haluzinou, čím vznikla dokonalá prírodná kamufláž. Dovnútra sa vstupovalo neveľkými i dverami, ktoré sa dali zabezpečiť závorou. Pre potreby sledovania okolia, alebo odvrátenia nejakého útoku, bol v každej stene vo výške pliec úzky pozdĺžny otvor, ktorý sa dal uzavrieť.

– Som na vás hrdý. Vidím, že ste výcvik prežitia neflákali, – pochválil som ich.

– To teda. Bola to jedna z najzaujímavejších častí, – priznal Rudo. – Ešte zariadime interiér a hotovo.

– A čo ty? – opýtal sa John.

– Nemusíte sa obávať. Niekoľko dní nám bude teplo. A skúsim urobiť ohnisko. – Obzeral som si vyhliadnuté miesto pri skalnej stene.

Z okolia som si nanosil materiál a dal sa do stavania. Pri skalnej stene som vykopal asi meter krát meter veľkú a pol metra hlbokú jamu. Na dno aj boky, ktoré som vytiahol vyššie nad úroveň terénu, som použil kamene, aby sa lepšie držalo teplo, a škáry som upchal zeminou. Na vrch som položil veľkú kamennú platňu, ktorú som našiel pri hľadaní skál. Trčala zo steny, akoby si ju tam niekto odložil na horšie časy. Našťastie bol masív prevažne z pieskovca, tak nebolo také ťažké ju odtiaľ vyhrabať. Hneď som vedel, na čo ju použijem. Podľa prastarého pozemského príslovia tam pasovala ako riť na šerbeľ. Chcel som postaviť aj komín zo skál, no stále sa mi zrútil.

Rudo sa už šúľal od smiechu, no potom odbehol do modulu, chvíľu s niečím buchotal a neraz aj poriadne zahrešil. Vyšiel však s úsmevom, v ruke držiac dlhú rúru.

– Veliteľ, tu máš komín. Nezničiť, je to len pôžička.

So svojím výtvorom som bol nadmieru spokojný. Mali sme ohnisko, či skôr piecku s platňou, na ktorej sa dalo aj niečo upiecť, a komínom, takže dym nám nebude znepríjemňovať život.

Aj Rudo s Johnom končili svoje dielo. Po bokoch postavili tri na počudovanie pohodlné postele vystlané trávou a dekami. V každom prípade lepšie, ako spať na dlážke alebo v sedačke.

Blížil sa ďalší večer a s ním tma a zima.

– Načase vyskúšať tvoj výtvor, – poznamenal John.

V peci hlasno zapraskalo. Vzplanul možno prvý, umelo stvorený oheň na tejto planéte. Plamene zhltli prvé suché vetvičky a rýchlo sa rozšírili po celom ohnisku. O pár minút bolo nielen príjemne teplo, ale oheň nám dával aj svetlo. Nebolo to ktovie čo, ale náladu to rozhodne pozdvihlo. Nie nadarmo sa tvrdí, že oheň dodá odvahu a pohodu. Potom sme sa na skúšku prevalili na lôžka.

– Fantastické, chalani! Ako v marťanskom hoteli. – Posunul som si hlbšie vankúš.

Rudo, nabudený pochvalou, zobral z poličky osobný komunikátor a zrazu sa éterom rozľahla rocková hudba.

– Mám tam zopár albumov, – dodal, predvedúc pár čudných pohybov.

Len tak sme si asi hodinku lebedili, keď sa ozval John: – Neviem, ako vy, ale som tak trochu, možno aj viac ako trochu, hladný. Dáme večeru?

– Tak určitéé, – falošne zanôtil Rudo.

Otvorili sme tri mäsové konzervy a chystali sme sa ich zjesť.

– Ale ja chcem konečne teplé jedlo, – povedal som a položil som konzervu na piecku.

– Aj ja, aj ja, – predbiehali sa Rudo s Johnom a tiež kládli konzervy na platňu.

Priestorom sa šírila príjemná vôňa mäsa vareného vo vlastnej šťave.

– Tomu hovorím lahôdka. Síce je to to isté, no zohriate je to iná fajnota, – mľaskavo blúznil John. – Ešte tak káva, alebo aspoň čaj, a bol by som ako v siedmom nebi.

– Až taký problém by to nemusel byť, – dodal som. Máme ihličnany a analyzátor vyhodnotil, že ich požitím nám nič nehrozí.

Do prázdnej plechovky som nalial vodu, položil na piecku a prekryl ju kamenným vrchnákom. Zo stien prístreška som natrhal ihličie a jemne ho popučil. Keď voda začala vrieť, vhodil som ho do vody a nádobu zložil na zem. Keď už som bol skrčený, napadlo mi že priložím na oheň. Z ohniska vytŕčalo nezhorené drevo, tak som ho chcel zatlačiť dovnútra. Keď som ho podvihol, niečo odtiaľ vypadlo. Rýchlo som to zobral do ruky, aby som zistil, čo to je. Vyzeralo to ako kúsok skrúteného konára, no fantasticky to voňalo.

– Tuším, čo to je, – ozval sa Rudo. – Je to tá hlísta, či larva, ktorú sme našli, len je upečená. Mali by sme vyskúšať, ako chutí.

– No ja neviem, ešte sme ju poriadne nepreskúmali a dostať sa do problémov hneď na začiatku… – John zavrtel hlavou, no nestihol dohovoriť.

– Ale ja viem, – ozval som sa. – Úplne som na to zabudol. Pri chystaní dreva som zbadal, ako spod lístia vybehol nejaký malý tvor. Podobal sa na potkana, len bol o niečo väčší a v papuli niesol niečo svetlé. Jeho som nenašiel, zato tých lariev tam bolo neúrekom. A podľa tvaru usudzujem, že táto je taká istá. Keď ju môže zjesť on, mohli by sme teoreticky… – nedopovedal som.

Rudo už prežúval prvé sústo pečenej larvy, pričom pokyvkával hlavou a slastne ochkal. – Trochu soli a máme fantastické hranolčeky. Aha, tu sú ďalšie! – Rýchlo sa načiahol po dva kúsky a vzápätí ich už nebolo.

– No fajn, – John neveriacky krútil hlavou. – Teraz už len čakať. Zatiaľ však vyskúšajme čaj. Vzduchom sa rozniesla nová vôňa.

– Pripomína to Vianoce, – povedal Rudo, ktorý nasával z hrnčeka stúpajúcu paru.

Chuť nebola výnimočná, no teplý, trochu trpký nápoj spravil svoje. Bolo to príjemné zakončenie dňa.

Zobudili sme sa do celkom teplého rána. Rudo, ktorý mal poslednú hliadku, už pripravil náš nový nápoj, ktorý nazval príznačne – ihličaj.

– Čo tak na mňa zízate? – mierne zdvihol hlavu.

– Nič, len zisťujeme následky tvojej včerajšej labužníckej stravy, – povedal som.

– Je mi fajn. Dnes na obed si prosím pečené hranolčeky s duseným mäsom, – rehotal sa.

Pri raňajkách sme sa dohodli, že John ostane v tábore a zistí stav modulu. S Rudom sme si naplánovali urobiť prieskum o niečo ďalej, než sme boli predtým, a zároveň preveriť použiteľnosť komunikátorov.

Začali sme opačným smerom. Naše oči bedlivo pozorovali okolie, no ako minule, neobjavili sme nič, v čo sme dúfali. V nohách sme už mali hodný kus cesty. Malú prestávku sme využili na skúšku komunikátorov.

– Výborne, – s úľavou som si odfúkol. Johna sme počuli, akoby stál vedľa nás.

Predierali sme sa už odhadom štyri hodiny, keď stromy pred nami začali prepúšťať viac svetla. Vyšli sme na dlhú, širokú čistinu, ťahajúcu sa popri skalnom masíve.

– Bolo by dobré to obzrieť, no tlačí nás čas. Rudo, čo myslíš?

– Nechce sa mi sem znovu kvôli tomu trmácať. Trochu zmrákania sa nás hádam neodradí. Som za, – súhlasil. – Pre istotu to ohlásme Johnovi.

– Spojenie za päť, – oznámil z reproduktora Johnov hlas.

– John, pri skale sme našli ďalšiu veľkú čistinu. Vyzerá zaujímavo a rozhodli sme sa ju preskúmať. Možno sa vrátime za tmy, – oznámil som mu náš zámer.

– OK. Hlavne sa pred tým ozvite, – prišla odpoveď.

Rozhodli sme sa, že na koniec čistiny pôjdeme krajom lesa a naspäť sa vrátime okolo skaly. Porast nebol hustý, tak sme napredovali celkom rýchlo. Cestou sme často nachádzali neveľké, husté kríky s plodmi podobnými lieskovým orechom. Zopár som ich vhodil do ruksaku.

Po dobrej hodine sme dosiahli skalu a les skončil. Neznáma sila spôsobila, že časť masívu tu klesla na výšku zhruba desiatich metrov, vytvoriac na vrchu terasu, aby následne obe strany vyrástli do pôvodnej výšky. Každý ďalší krok sprevádzala nepreniknuteľne kolmá vysoká skala, ktorá akoby nemala konca.

– Poď sem! Pozri na toto! – volal na mňa Rudo, ktorý podišiel dobrý kus od skaly na čistinu. – Ako nejaký priesmyk, ktorý sa zarezáva do tej steny. Na to, že sem dopadá svetlo, je tá časť značne tmavá. Nie je tu nič, čo by vrhalo tieň.

– Možno jaskyňa. Bez potrebného vybavenia sa tam nedostaneme, – hľadel som na tmavú škvrnu.

– Poradíme si. Len nie dnes, – povedal Rudo, pozerajúc na oblohu s konštatovaním, že je najvyšší čas pobrať sa do tábora, a Johnovi oznámil, že sa vraciame.

– Kým sa vrátite, bude tma. Tak si pohnite.

Tesne pred táborom sme ešte nazbierali drevo na oheň. Nechceli sme prísť naprázdno? Čo nás potešilo oveľa viac, našli sme tam hranolčekové larvy a bolo ich neúrekom. Zdalo sa, že je to ich teritórium, a tak sme vedeli, kde v najhoršom nájdeme čerstvú potravu.

Najviac ma znepokojovalo, že sme stále nenatrafili na vodu. Bolo to čudné, lebo o rastliny tu núdza nebola. Možno je len hlbšie v zemi. Keď sme vyšli z lesa, bolo už poriadne šero. Tábor bol niekde pred nami, no vôbec sme ho nevideli. Až po pár desiatkach metrov sa dala rozoznať matná silueta niečoho, čo by sa dalo považovať za zhluk rastlín. Boli sme si na sto percent istí, že John už dávno založil oheň, ale do vonka nepresvitalo žiadne svetlo.

– Veľmi dobrá robota, – uznanlivo som kýval hlavou, dívajúc sa na spoluautora stavby. – Akurát, že je doďaleka cítiť dym a vôňu jedla.

– Čo už. S tým nič nenarobíme, zato navrhujem zakričať, že sme tu, aby niečo nevyparatil, – povedal Rudo a hneď aj zanôtil: – Už sme doma, oteckó…

– Dobrý nápad, ohlásiť sa, – vítal nás John so zbraňou v ruke. – Som v pohotovosti a neviem, neviem, ako by som zareagoval, keby ste sa začali dobíjať dovnútra. Prečo ste nepoužili komunikátor?

– Toto nám prišlo originálnejšie, – rozosmial sa Rudo a prezieravo dodal, že do budúcnosti si musíme dohodnúť nejaké znamenia.

– Tak sa najedzte, je to ešte teplé. Ja som už jedol.

– Toto niekam odlož, aby sa nerozutekali, – podal som Johnovi larvy. Z kapsy som vybral aj neznáme plody.

– Naozaj vyzerajú ako orechy. Daj, jeden-dva skúsim, – povedal Rudo a už bolo počuť iba chrupot. – Aby ste nemuseli špekulovať, týmto sa pasujem za výhradného ochutnávača neznámej stravy.

– Ako myslíš. – John neveriacky pokrútil hlavou.